

Arrest

nr. 231 706 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie zone MEWI op 11.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : V. (..)
voornaam : K. (..)
geboortedatum : 02.07.1951
geboorteplaats : -
nationaliteit : Armenië
In voorkomend geval, alias: M. K. (..) (°Abovian - 03.07.1951)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 11.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of
verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten
te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van
15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV ME.18.L8.023347/2019 van de politiezone
Mewi.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag
geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat ze een zus heeft in België bij wie ze op bezoek was. Het loutere feit dat
betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden
bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Verder verklaart
ze enkel dat haar man en dochter in Lille (Frankrijk) zijn. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of
minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart dat ze suikerziekte heeft, doch brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan
een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening
gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag
geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te
schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de
openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de materiële motiveringsplicht en
het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke
omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van
maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere
beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een Inreisverbod In individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er weze opgemerkt dat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod oplegt om reden dat :

- er wordt geen termijn voor het vrijwillige termijn toegestaan om reden dat:
- er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoekster;
- verzoekster op heterdaad betrapt zou zijn voor winkeldiefstal; zij wordt derhalve geacht de openbare orde te kunnen schaden gelet op het winstgevende karakter van deze feiten;
- zij heeft haar verblijf niet op de wettelijke voorziene manier pogen te regulariseren
- zij zou zich niet aangemeld bij de gemeente en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert;

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van dit geval.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval.

Ten eerste dient er te worden gewezen op het gegeven dat uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte medische stukken blijkt dat verzoekster aan ernstige medische aandoeningen lijdt, waarvoor zij opgevolgd en behandeld wordt in Frankrijk.

Verzoekster verwijst expliciet naar het medisch attest in bijlage alwaar expliciet het volgende wordt gesteld:

“Ces pathologies requièrent des soins constants et un suivi médical régulier. Toute interruption intempestive du suivi, ou de la prise des médicaments, peut être préjudiciable à la santé du patient. Il semble qu’ elle ne peut accéder à ce niveau de soins dans son pays, et doit rester en France auprès de sa famille pour y être soigné au titre humanitaire et solidaire. Elle est dépendant de sa fille Rosa qui est son aidante familiale principale pour la plupart des gestes de la vie quotidienne. Son état de santé est précaire, et sa présence en centre de rétention est susceptible de l’aggraver davantage, par les dommages collatéraux du stress qu’elle doit subir. “

De behandelende arts stelt expliciet dat de pathologieën van verzoekster een constante zorg en regelmatige medische opvolging vereisen. Elke vroegtijdige onderbreking van het gebruik van de medicijnen kan schadelijk zijn voor de gezondheid van verzoekster.

Zij stelt verder dat zij geen toegang heeft tot dit niveau van zorg in haar land van herkomst en dat zij met haar familie in Frankrijk moet blijven om humaan en solide te worden behandeld.

Zij is afhankelijk van haar dochter Rosa, die haar belangrijkste mantel-zorger is voor de meeste noden van het dagelijks leven.

Haar gezondheidstoestand is precair en haar aanwezigheid in een detentiecentrum zal dit waarschijnlijk nog verder verergeren en een nevenschade creëren van de stress die zij aldaar moet ondergaan. Verwerende partij erkent dat verzoekster suikerziekte heeft, doch stelt zij dat verzoekster geen elementen naar voren brengt waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte lijdt die haar zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van de medische aandoeningen van verzoekster en was tevens op de hoogte van het gegeven dat verzoekster haar dochter en echtgenoot in Lille (Frankrijk) wonen, doch heeft nagelaten deze elementen afdoende te onderzoeken en te motiveren. Verzoekster heeft in Frankrijk een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar dochter, die aldaar volkomen legaal verblijft.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoekster in Frankrijk met haar legale dochter: ernstige medische toestand en de afhankelijkheidsrelatie vanwege haar dochter in Frankrijk en de nood aan mantelzorg vanwege haar dochter terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, minstens deze overheid zich hieromtrent diende te informeren en deze elementen afdoende diende te motiveren.

Ten tweede blijkt uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers niet, dat verzoekster ooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken.

Verzoekster heeft geen verblijfsprocedures geactiveerd in het Rijk.

Er is in hoofde van verzoekster tevens geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten bestaande.

Er is geen enkele indicatie in het administratief dossier waardoor het tegendeel zou kunnen blijken.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden, wat in casu het geval is in hoofde van verzoekster.

Zoals supra beschreven kan er niet worden aangenomen dat verzoekster de intentie had om onder te duiken.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Ten derde is het zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Het louter gegeven dat verzoekster een diefstal zou hebben gepleegd, betekent onder geen enkel beding dat verzoekster door een dergelijke handeling de onmiskkenbare neiging vertoont om de openbare orde te kunnen schaden of in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te

creëren en er wordt geen enkele concrete indicatie naar voren gebracht waaruit de concrete omstandigheden van deze diefstal uit zouden blijken. Het louter verwijzen naar een misdrijf zonder enige vorm van objectief steun in het administratief dossier kan onder enkel geen beding als een zorgvuldig opgetreden van een overheid worden gekwalificeerd.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar één proces verbaal van verhoor, doch dient zij alle andere relevante stukken inzake de medische toestand en gezinsleven van verzoekster op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoekster, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert, temeer daar verzoekster een blanco strafverleden bezit in België.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw. ”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond en verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

2.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen of onzorgvuldig rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Zij wijst er vooreerst op dat zij aan een ernstige medische problematiek lijdt en daarvoor opgevolgd en behandeld wordt in Frankrijk. Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte was alsook van het feit dat haar dochter en echtgenoot in Frankrijk wonen, heeft zij dit onvoldoende onderzocht en gemotiveerd. De dochter van verzoekende partij verblijft legaal in Frankrijk en verzoekende partij is hiervan sterk afhankelijk.

Verder stelt verzoekende partij dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit de neiging vertoont heeft onder te duiken.

Tenslotte betoogt verzoekende partij dat het loutere feit dat zij een diefstal zou hebben gepleegd geenszins inhoudt dat zij een neiging vertoont om de openbare orde te schaden of in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren.

2.5. Aangaande het ganse betoog van verzoekende partij inzake haar medische toestand dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij informatie aan de nota met opmerkingen heeft gevoegd waaruit blijkt dat verzoekende partij slechts over een voorlopige verblijfstitel geldig tot 18 juni 2019 beschikte in Frankrijk. Ook haar echtgenoot beschikt niet over een verblijfsrecht in Frankrijk. Het betoog dat verzoekende partij voor haar medische aandoeningen opgevolgd en behandeld wordt in Frankrijk, maakt zij niet aannemelijk nu, blijkens bijkomende informatie van de verwerende partij, haar verblijfsaanvraag om medische redenen ingediend in Frankrijk werd afgewezen en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat zij in Frankrijk medisch opgevolgd en behandeld wordt en dat zij daarbij de ondersteuning van haar dochter nodig heeft. Bijgevolg kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat zij *"geen elementen aan(brengt) die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst"*.

Verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande bevindingen, ook geenszins aannemelijk dat zij in Frankrijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar meerderjarige dochter waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Immers toont zij geenszins op concrete wijze aan dat zij een bijzondere band van afhankelijkheid heeft ten aanzien van haar dochter die de louter emotionele band overstijgt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.6. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat wijst de Raad erop dat deze bevinding betrekking heeft op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij, hetgeen onderdeel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2019. Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 12 oktober 2019 aan verzoekende partij de verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij ondermeer werd vastgesteld dat verzoekende partij een risico op onderduiken vertoont. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake *"het risico op onderduiken"*, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel en niet met het thans bestreden inreisverbod.

Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat *"(d)e beslissing tot verwijdering van 11.10.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod"* en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 11 oktober 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 227 834 van 23 oktober 2019. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende

bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 11 oktober 2019 werd op 14 januari 2020 door de Raad verworpen (nr. 231 189).

Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad reeds verworpen werd. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.7. De Raad wijst er tenslotte op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel de feiten van winkeldiefstal mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven of enige medische problematiek die het treffen van een inreisverbod verhinderen.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de winkeldiefstal mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten die een winstgevend karakter vertonen blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk in het verleden de openbare orde heeft geschonden.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen of op onzorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht ligt geenszins voor.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER